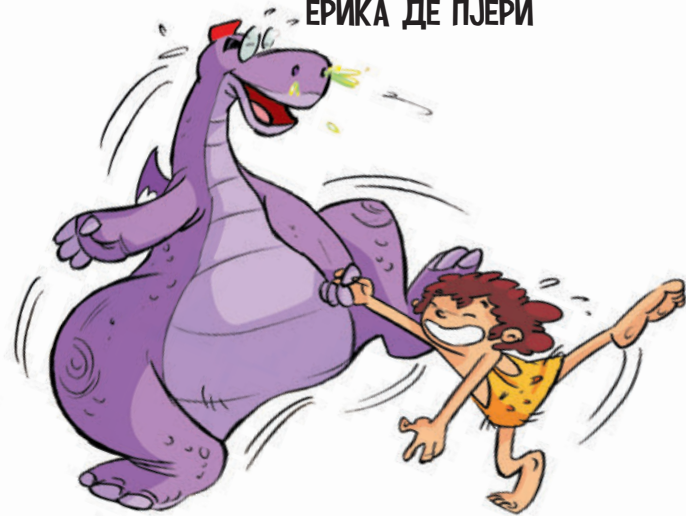

АНДРЕА ПАУ

КРАЋА ПЕЧЕНИХ БАНАНА

ИЛУСТРАЦИЈЕ

ЕРИКА ДЕ ПЈЕРИ

Превела с италијанског

Гордана Бреберина

■ Laguna ■

Наслов оригинала
Andrea Pau
Il furto delle banane arrosto

Copyright © 2013 De Agostini Libri S.p.A., Novara

Text: Andrea Pau
Illustrations: Erika de Pieri
Color: Alessandra Bracaglia

Translation copyright © 2014 за српско издање, ЛАГУНА

САДРЖАЈ

1.	Ааапћиха!	11
2.	Муму је лопов!	19
3.	Спреси се... крени!	25
4.	Стена пузајуће банане	31
5.	Летећи диносаурус!	35
6.	Шта је с тобом, Муму?	43
7.	Трчимо, трчимо, трчимо!	50
8.	У лету!	55
9.	Шампионсаурус	62
10.	Повратак на стену!	67
11.	Бооонннгг	72
12.	Људско младунче, стој!	77
13.	Тајна је одгонетнута	83
14.	Повратак кући	88

**У ДАВНОЈ,
ДАВНОЈ ПРАИСТОРИЈИ,**

коју нико никада није упознао, диносауруси и људи живели су у истом крају. То, међутим, није било лако! Диносауруси, који су ту већ били извесно време, нису благодано гледали на људске придошлице. Какви троглодити! И какви вашљивци!

Људи су се пак бојали тих огромних животиња пуних канџи и кљова. Све док једнога дана младунче диносауруса, стидљивко и штребер, није срећно сретло људско младунче, обешетљива и стручњака за упадање у невоље...

И тако су почеле најзабавније пустиловине у читавој праисторији!

Добро дошли у динозоик!
Ми смо Муму и Рототом, а ово су наши пријатељи.
Диносауруси штребери, разуларени људски
младунци, тигрице које раде као учитељице...
Заједно проживљавамо многе пустоловине, прко-
сећи земљотресима и метеоритским кишама!

АЛМА

Дрска и храбра, увек
има гомилу генијал-
них идеја!

ОТЕЛО

Стари мамут са само јед-
ном кљовом; добар је,
али је мало подетињио!

МАДАМ ПОПАП

Строга али праведна учитељица у
људском селу.

ГРАНИТ

Он је јак и одважан, али
стално нешто зановета!

АААПЋИХА!

Оазу у којој се налазило људско село шибало је ледени ветар. Лето је уступало место јесени, листови су падали с грана...

АААПЋИХА!

Муму поче да кија. А кијање диносауруса много је јаче од обичног кијања... Муму ово кијање могло је, на пример, да однесе кров са колиба!

Није му људско младунче Рототом, његов најбољи пријатељ, без разлога направило специјалну кућу – џиновску колибу. Само

што је Муму имао велики стомак, па му је чак и у њој било тесно.

АААААААПЋИХА!

Пошто је Муму кинуо у њега, Рототом се спотаче и његова збирка тољага расу се по земљи.

„Хиљаду ми скакутавих вашки, Муму!“, плану он. „Мораш да предузмеш нешто у вези са том гадном кијавицом!“

Бесне вашке, којих је на дечаковој глави било тушта и тма, обрисаше се од таласа диносаурусове слине.

„Ба већ саб појео Гедеонову топлу чорбу!“, негодовао је Муму.

Гедеон је био кувар у људском селу и његова чорба од купуса лечила је кашаљ, маларију, свраб, богиње и зубобољу. Бар је он то тврдио.

„Криво је време... Хладњикаво је“, објасни Рототом, пребацивши крзнени покривач преко рамена.

„БНОГО је хладно!“, истаче Муму, покушавајући да се завуче под исти покривач и повукавши га цео на своју страну.

Утом неко покуца на врата. КУЦ-КУЦ-КУЦ!

„Ко ли је то?“, упита Рототом знатижељно.

„Ако је за бене, реци да спаваб“, прошапутта Муму. Затим сакри њушку под покривач

(који му је сезао отприлике до пола ноздрве) и ко бајаги захрка.

Дечак отрча да отвори врата и ледени ветар одмах нахрупи у собу.

ВУУУУУУУМ!

На улазу се појавише два старца скочана од зиме: један висок и подебео, други низак и сувоњав. Обојица су била обучена у излизана крзна и имала су дугу седу браду која им је сезала до стопала.

„Фридо! Фродо!“, викну Рототом, похитавши да загрли дебелог грмаља.

„Полако!“, насмеја се старац загрливши малишана.

Фридо и Фродо су били два стара путника који су лутали по праисторијским областима.

„Зар нећеш да нас позовеш да уђемо, Рототоме?“, упита мршави човечуљак, који се звао Фридо. „Овде напољу је цича зима!“

„Претворили смо се у две леденице!“, потврди Фродо затварајући врата. Онда се осврну наоколо.

„Хеј, па ти си саградио себи нову колибу!“, примети. „Баш је пространа, свака част!“

Два старца су се дивила Рототомовим специјалним збиркама: тољагама расутим по тлу, четкама за џиновске вашке, теглама са црвима...

„И уређена је са много укуса!“, потврди Фридо. „Али... само трен, шта је ово?!“

„Ово“ је био некакав огромни, љубичасти уштипак пун слузи, са прекривачем преко њушке.

Фродо га критички осмотри.
 „Хмммм, да видимо...“, рече замишљено.
 „Два спарушена крилца... хrapаве крљу-
 шти... а овде испод је... реп!“
 Фридо пребледе. „Л-л-личи... л-л-личи...“,
 промуца.

Муму баш тада подиже врат и развуче
 чељусти у блистави осмех.

„Добро ваб вече!“, узвикну, махнувши
 слинавим покривачем као да је марамица.

Препавши се, Фродо скочи Фриду у
 наручје. Али како је био дебљи од њих дво-
 јице, практично га спљеска.

„ЈОООЈ, па то је стварно он!“, врисну.
„Страшни диносаурус са стене! ЈООООЈ!“

Њих двојица се бацише на колена пред Мумуа, који их је збуњено гледао.

„Немој да нас поједеш, ох, моћни диносаурусе...“, завапи Фродо погнуте главе. „Већ смо ти дали печене банане...“

Рототом и Муму се зблануто погледаше.
Печене... банане?!

МУМУ ЈЕ ЛОПОВ!

Фридо и Фродо су зурили у Мумуа очима исколаченим од ужаса.

„Немој да нас поједеш, стари смо и жилави!“

„И пуни костију!“

„Осим тога, брада ће ти тешко пасти на стомак...“

„Већ смо ти то рекли тамо на стени!“

Муму истресе њушку и љубазно их умири, онако како то само лепо васпитани диносаурус уме.